

Har fisket i Kroatia

Var nylig på ferie i Kroatia – på en øy som heter Hvar og i en by ved samme navn. Kan varmt anbefale stedet som et flott sted for late dager ved sjøen i nydelige omgivelser.

Selvsagt skulle det fiskes – og helst skulle jeg ut etter tunfisk da jeg aldri har prøvd dette før og selvsagt alltid har hatt lyst.

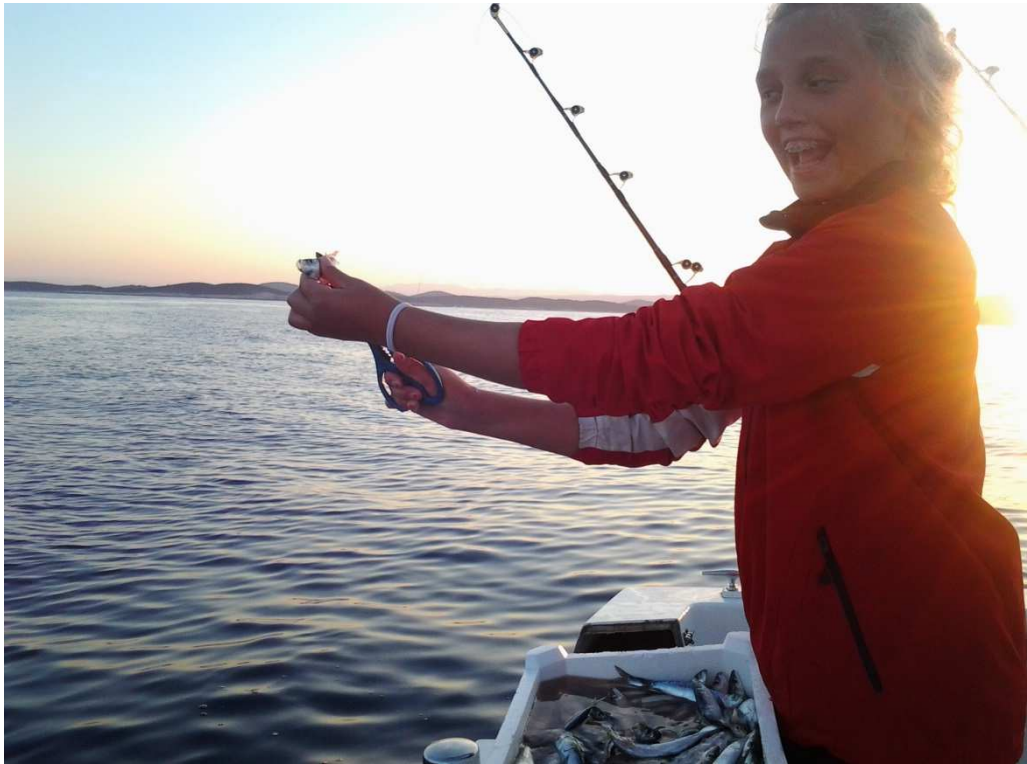
Tok kontakt med et reisebyrå i byen som averterte med flotte bilder av både båt og fisk. Joda de kunne ordne tur for meg – de hadde en avtale med et lokalt firma som bl.a tok turister som meg ut på havet for fiske etter stor, tøff fisk... Alt utstyr var omtalt som førsteklasses og alt jeg ville trenge å ta med var matpakke og drikke om jeg hadde behov for dette.

Turen var relativt kort – tre timer totalt – og prisen på 350 Euro virket relativt stiv, men samtidig var dette noe som jeg hadde lyst til å prøve, jeg lot det stå til. Jeg fikk dessuten argumentert meg til en rabatt på 10% gjennom at jeg kjøpte en dagstur for familien av reiseselskapet, det fjernet siste rest av tvil...

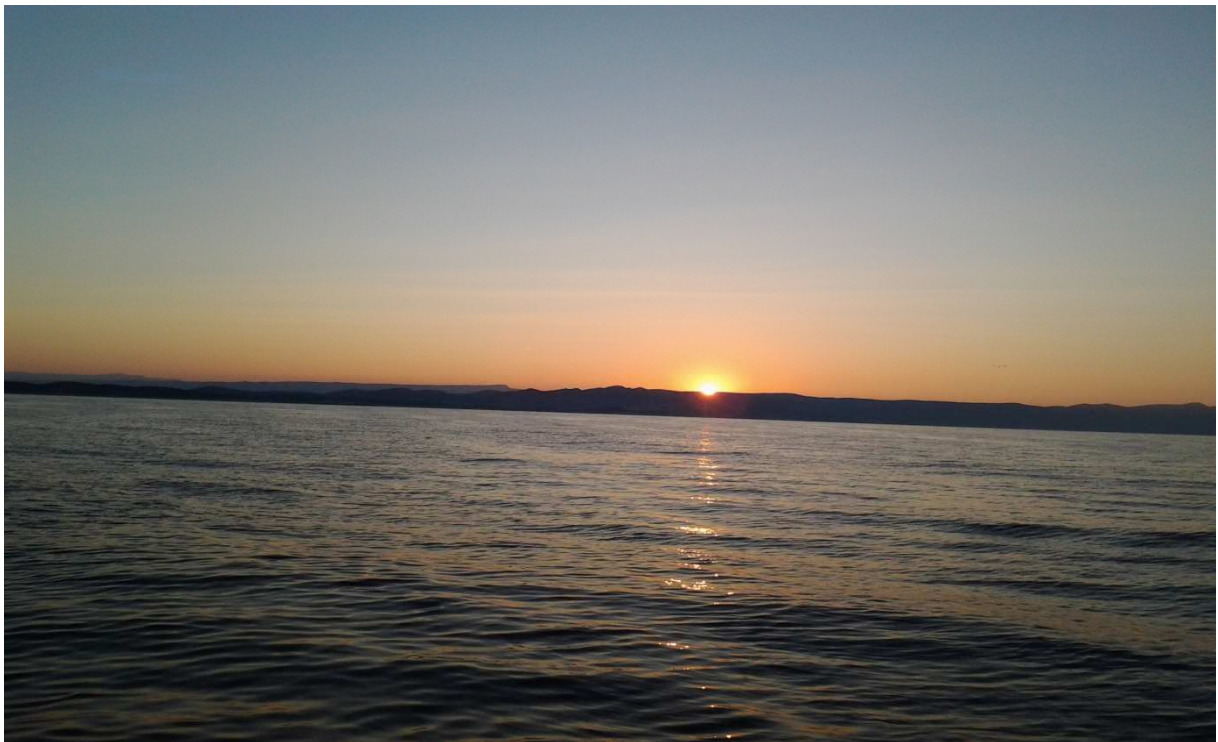
Vi (min sønn og datter ville være med) skulle møte fiskeren i båten hans på havnen i Hvar kl 05:00 den aktuelle dagen. Vi var alle presise og på samme sted, så etter en kort hilserunde bar det av sted... Vi gikk i 18-20 knop i ca 20 minutter før vi var på plass.

Vel fremme kom det frem en isoporkasse med halvfrosne sardiner som ble satt på rekken. Datteren min fikk en grov saks og ble vist hvordan hun skulle klippe sardinene opp i små biter og slippe dem på sjøen. Hun gikk løs på oppgaven med brask og bram.

Solen kom opp og en nydelig dag var i emning...

Mens dattera klippet agn og slapp uti en jevn forsyning med små sardinbiter som rolig, synkende, drev bort fra båten med strømmen forberedte vi andre fiskeutstyret... Og det var virkelig bra utstyr! Vi rigget to kraftige 100 og 120 pounds Big Game stenger fra Okuma med Penn International 80V SW. Snellene har max Strike/Full Drag på hhv 40 og 51 pund..! De veier i overkant av tre kg!

Jeg spurte, litt sjokkert, hvor stor fisk vi kunne forvente. Fiskeren svarte at når man først fikk tunfisk var det ikke uvanlig at de var over 100kg. Hans største, som proffesjonell guide var over 150kg..! Samtidig ble det gjort meget klart at det slett ikke bare var å hente disse fiskene. Enten var de der, eller de var der ikke...

Den ene stangen ble rigget med en halvlitersflaske som flytedubb og med en fortom på ca 40 meter. Denne lot vi drive kanskje 150 meter fra båten. Den andre stangen fikk en fortom som var halvparten så lang og dubben ble holdt ca halveis mellom båten og den ytterste flasken. Begge ble agnet med en hel sardin. På denne måten hang de to agnene forhåpentligvis midt blandt synkende biter av sardin og så store og fristende ut...

Når alt utstyret var vel ute forsvant guiden under dekk og dukket opp igjen med to plastikkbegre og en flaske Johnny Walker... Han lurte på om jeg likte whisky – og, hvis ja, om vi ikke burde ta en støyt for god fiskelykke..? Jeg syntes det var en utmerket idè og kjente at jeg likte meg bedre og bedre ombord hos Mate Mladineo som var hans navn...

Vi gikk også kort gjennom prosedyren for «hva gjør vi om en svær jævel biter på?».

Fikk klar beskjed om at stangen ikke under noen omstendighet måtte fjernes fra holderen i rekka om den ikke var sikret i Harness som igjen skulle være sikret med tau til båten. Han fortalte videre at om en sværing tok kroken ville vi typisk la den rase fra seg i ti minutters tid før vi begynte å kjøre fisken med stangen i hendene – dette var tid nok til å ta på Fighter Beltet og binde seg fast... Jeg fikk gåsehud når jeg begynte å ta innover meg hva som faktisk kunne komme til å skje her. Kveita jeg tok ifjor i mai får ha meg unnskyldt (hun gjorde så godt hun kunne), men dette kunne fort bli «noe helt annet»...

Vi slappet av og pratet i den oppadgående solen. Samtalen dreide seg om alt mulig fra sportsfiske i Middelhavet til krigen i Kroatia (eks Jugoslavia). Både trivelig og interessant.

Bare fem dager før vi var ute på denne turen hadde det vært en stor, internasjonal fiskekonkurranse etter tunfisk i området. Dette hadde foregått 11 – 14 juli, og en hel del relativt stor fisk var blitt landet... Å være med på en sånn konkurranse var dyrt kunne han fortelle, 3 – 5000 euro, litt avhengig av i hvilken grad man satset...

Han kunne også fortelle at den aller beste muligheten til å få Tunfisk var om du kunne fiske i nærheten av et fiskefartøy som snurpet Sardinier. Dette var en aktivitet som nesten alltid trakk til seg sulten Tunfisk. Var man på pletten og drysset fiskebiter i vannet sammen med alt blodet, fiskeskjell og fiskebiter som allerede var der etter at en slik båt hadde gjort seg ferdig kunne det gjerne bli mer enn en fisk på en tre timers tur... Det hadde vært slike forhold uken før vi var der – jeg hadde til og med lagt merke til fiskebåtene som lå for anker utenfor byen vi bodde i, men ingen hadde gjort meg oppmerksom på denne sammenhengen.. selvsagt!

Etter en god times fiske var det bevegelse i den ene stangtuppen! Mate roet det hele ned med en tørr kommentar om at dette knapt var en fisk. Jeg tenkte at fisk er uansett fisk og derfor bedre enn ingenting. Jeg løftet følgelig stangen ut av holderen for å sveive inn... Og fikk en liten bøtte med kjeft, hadde jeg ikke skjønt at jeg skulle la stangen stå til jeg var klar for å kjøre stor fisk..???

Noe beskjemmet lot jeg stangen stå i holderen og sveivet inn for å sjekke hva som evt var der ute. Agnet kom inn – halvspist – og like bak kom en Rokke av typen «Steve Irwin Morder». Den fløy elegant forbi og dykket rolig under båten og forsvant da maten dens forsvant ut av vannet like foran den. Jeg rakk desverre ikke å ta bilde av denne fisken, men kan tenke meg at den var omkring ti kg. Mate var glad den ikke hadde bitt på da det slett ikke var ufarlig å få disse i båten, piggen i halen hadde lang rekkevidde og kunne fort slå inn i et lår eller en arm om man ikke hadde full kontroll...

Så forsvandt den ytterste halvlitersflasken under vann..! Etter en fem sekunders konsentrert betraktning av situasjonen bare gryntet Mattè og rystet litt på hodet. Jeg skjønnte intuitivt at han ikke var imponert over hva det enn var som hadde tatt agnet der ute, men igjen kjente jeg at spenningen steg i kroppen – uansett hva det var ville det være noe nytt for meg. Jeg var jo forberedt på at vi ikke skulle få «den store Blå»...

Igjen begynte jeg å sveive inn, her var det tydelig at det var fisk på, men det var ikke spesielt tungt, etter en stund ble det likevel såpass at det var komfortabelt å gire snellen ned et gir og sveive videre... Mattè mumlet at han trodde det måtte være enda en Rokke – Gollub, som han kalte dem. Da flasken kom til båten (40 mtr igjen å sveive inn) fikk tyngden meg til å lure litt, dette måtte være en større Rokke enn den vi hadde sett! Etter å sveivet inn omtrent 20 mtr til kom det et par utras - på 10 kg brems! Jeg mumlet at dette kunne være en fin fisk, Mate begynte å snakke om en liten Hai... Spennende tross alt!

Snøret sto omtrent rett ned og beveget seg sakte mot undersiden av båten da jeg tok tak i snøret og holdt det ut fra båtsiden, kikket samtidig ned og så en Sverdfisk som la seg på siden og plutselig ga jernet slik at monoen brant meg i håndflaten – snellen skrek kort og hest – og 10-15 meter unna kom den flotte fisken opp i et kjempehopp. Like etter viste den frem en kort tailwalk og jeg tok meg i å le høyt! Etter en kort og ganske heftig fight ble fisken kleppet og dradd ombord. Barna fikk begge nærkontakt med det fektende sverdet da fisken makrellaktig sprellet på dekk! Heldigvis ikke noe alvorlig..

Mate fortalte at det var første gang i hans karriere som guide at en slik fisk hadde bitt på. De var sjeldne sa han... han hadde bare fått dem som yrkesfisker da han var yngre. Jeg spurte om den skulle vært sluppet løs igjen, men det var alt for sent. En gjellebue hadde røket da fisken ble dradd ombord og den blødde friskt.

Vel – fisken var ombord og den var død!

Posering!

Matè – Guiden vår

Hadde en diskusjon med John Olav (Florø'en) om det var en Blue Marlin (det trodde jeg) eller en Swordfish slik som han og Bjørn Helge (Mr Volcom) antok. Etter å ha surfet litt på nettet og f.eks funnet at Marlin har tydelige tenner, mens Swordfish bare har en skarp «kniv» så støtter jeg brødrene Florø Larsen i at dette nok er en Swordfish (Xiphias gladius). Gladius er som mange sikkert vet navnet på sverdet som romerske legionærer bar i tiden rundt år 0.

Fisken ble solgt til en restaurant og vi gikk samme kveld for å smake på herligheten. Følte meg litt sjef når kelneren kom og jeg spurte: Am I right to assume that there is Swordfish on the menu..?

Fisken var god – den ble tilberedt som en biff og ikke helt gjennomstekt. Ble servert med poteter på en spinat seng. Rødvin ved siden av...

Etter å ha lest noen skrekkens eksempler på Fiskersiden om «Big Game Fishing» i syden (Tyrkia var vel det verste) så må jeg si meg imponert over nivået på denne turen.

Vi fisket målrettet etter giganter, brukte riktig utstyr og guiden hadde høyt kunnskapsnivå. At man ikke fikk Tunfisken får så være, jeg skulle til og med ha klart meg med en av Rokkene som vi så.

Turen var veldig fin og kan trygt anbefales videre for de som måtte være interesserte!

Kontakt for å avtale tur:

Direkte info@taxi-delmar.com eller info@atlas-hvar.com for kontakt gjennom reisebyrå.

Fiske hilse fra Thomas Søreide